

ŠIFRA

 metafora

Unikla sériovému vrahovi.
Ten se pro ni teď vrací...

ISABELLA MALDONADO

V šestnácti letech se Nině podařilo uniknout ze smrtící pasti sériového vraha. Teď je z ní dospělá žena a pracuje jako agentka FBI. Když se však vinou virálního videa stane hvězdou internetu, dostane se zpět do hledáčku muže, který na ni ani po letech nezapomněl. A který rozpoutá smrtící hru, jen aby svou dávnou oběť znovu dostal do spárů.

„Forenzní analýzy, násilný zločin a silná hrdinka, která stane tvář v tvář své noční můře.“

– Kirkus Reviews

„Intenzivní, hrůzoplňné a absolutně strhující – Šifra mi prostě vyrazila dech. V postavě Niny Guerrerové, oddané agentky FBI a přeživší těžkého traumatu s unikátní schopností vcítit se do mysli vraha, stvořila Isabella Maldonado nezapomenutelnou hrdinku. Tenhle poutavý příběh je přesně tím, čím by thriller měl být.“

– Hilary Davidson, bestsellerová autorka
• *The Washington Post*

„Isabella Maldonado vynikajícím způsobem vykresluje ženu, jejíž síla vzešla z traumatu, a ještě lépe poukazuje na možnosti, díky nimž mohou zrůdy zneužívat internet k vykořisťování slabších. Maldonado strávila dvaadvacet let u policejních složek a její zkušenosti prostupují Šifrou skrz naskrz.“

– The Amazon Book Review

ISABELLA MALDONADO

ŠIFRA

ISABELLA MALDONADO

v ŠIFRA

Přeložil Tomáš Bíla



metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, s událostmi či místy děje je zcela náhodná.

The Cipher © 2020 by Isabella Maldonado

Published by Thomas & Mercer, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency, s.r.o.

Translation © Tomáš Bíla, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-589-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-588-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-162-5 (print)

*Věnováno Mikeovi,
druhé pŕlce mého srdce.
Miluju tě.*

Kapitola první

před deseti lety

*Okresní soud státu Virginie pro nezletilé a rodinu, Fairfax,
Virginie*

Nina Esperanzová se zahleděla na muže, v jehož rukou teď ležel její osud. Soudce Albert McIntyre mlčky studoval předložené dokumenty. Nina si uvědomila, že pod dlouhým dubovým stolem bezmyšlenkovitě krouť nohama. Nechala toho a nasadila výraz, který by se snad dal považovat za zdvořilou úctu. Všechny papíry byly podané, výpovědi skončily, zbývalo už jenom vynést rozsudek.

Soudce dočetl, podíval se na ni, krátce si ji přeměřil očima a pak promluvil. „Jsem připraven rozhodnout ve věci, kterou jste soudu předložila, ale než tak učiním, rád bych se ujistil, že si v plné míře uvědomujete následky. Pokud vaší žádosti vyhovím, už není cesta zpět. Od tohoto okamžiku ponesete veškerou odpovědnost za své jednání jen a pouze vy sama.“

Cal Withers, zákonný zástupce *ad litem*, si zajel prstem pod límeček a povolil si vázanku. „Moje klientka si toho je vědoma, ctíhodnosti.“

Witherse jí přidělil soud, protože se Nina ve svých sedmnácti letech nemohla zastupovat sama. Měl šedé vlasy, hluboké vrásky a klidné, zdrženlivé vyjadřování právníka, kterého už v životě nic nepřekvapí, ale do ustarané tváře

jako by se mu za ta léta vepsaly zkušenosti s nepředvídatelným soudem pro mladistvé, jehož rozhodnutí, ať správné, či špatné, mohlo ovlivnit celý zbytek života.

Soudce se krátce zadíval na Witherse, ale svá slova adresoval přímo dívce, jejíž život se chystal změnit. „Rozumím tomu, proč žádáte soud o přiznání plnoletosti. Zvláště za daných okolností.“

Těch několik málo lidí, jimž byl umožněn vstup do soudní síně, si nervózně poposedlo na lavicích, ale Nina si dala záležet, aby ani nehnula brvou. Po všem, co měla za sebou, si v duchu odpřísáhla, že už se do systému nikdy nevrátí. Pokud soudce její žádosti nevyhoví, stejně znovu uteče. A tentokrát už se nenechá chytit, dokud jí nebude osmnáct.

„Dokázala jste, že jste schopná se o sebe postarat,“ řekl soudce McIntyre. „Ale jaké máte plány do budoucna? Stanovila jste si nějaký cíl?“

Withers promluvil dřív, než se stačila nadechnout. „Vaše Ctihodnosti, mezi předloženými listinami je mimo jiné předběžné rozhodnutí o přijetí na Univerzitu George Masona. Má klientka získala stipendium i grant na pokrytí studijních výloh. Má brigádu a bude bydlet na univerzitní koleji, kde...“

Soudce zvedl ruku a zarazil ho. „Rád bych to slyšel od té mladé dámy.“

Withers ji předběhl právě proto, aby ji ušetřil povinnosti na takovou otázku odpovídat. Spolu se sociální pracovníci, která ji měla na starosti, s ní před soudním stáním probírali, jak by měla odpovědět. Navrhovali jí, aby řekla něco dojemného: že uvažovala o možnosti stát se zdravotní sestrou, učitelkou v mateřské školce nebo se dát k mírovým sborům. Technicky vzato by to nebyla lež. O všech těch možnostech uvažovala, byť jen zlomek sekundy. A potom jí došlo, jak chce se zbytkem svého života naložit. Ale bude se její rozhodnutí líbit i soudci?

Withers ji pod stolem lehce kopl do kolene. Věděla, co by podle něj měla odpovédět. Ale na druhou stranu nebyla typ dívky, která bude něco dělat jen proto, že jí to někdo řekl. Nejspíš právě proto šla z jedné pěstounské rodiny do druhé.

V duchu se rozhodla, narovнала ramena a řekla pravdu. „Budu se na univerzitě hlásit do kriminalistického programu. Až ho dokončím, chci se stát policistkou a pracovat až na vyšetřovatelku. A celý zbytek života chci pronásledovat zrudly, které ubližují malým dětem, a zavírat je do vězení.“

Withers si unaveně přejel dlaní po tváři. Sociální pracovnice mlčky zavrtěla hlavou.

Nina si jich nevšíkala a zahleděla se zpříma na soudce. „Je to dostatečný plán do budoucna, Vaše Ctihodnosti?“

Soudce McIntyre přimhouřil oči. „Budete nadále docházet na terapii?“

„Ano, pane.“

„Vzhledem k tomu, co máte za sebou, jste se už ve velmi raném věku stala vyspělou a nezávislou ženou, slečno Esperanzová,“ řekl jí soudce. „Ale nesmíte ostatním lidem bránit, aby vám pomohli, když to budete potřebovat. Zapamatujte si to.“

V sále zavládlo ticho. Všichni se dívali na soudce a čekali, co řekne.

Nina měla nervy napjaté k prasknutí. Povedlo se jí teď v soudci vyvolat pochybnosti, že se s tím, co se jí stalo, dokáže vyrovnat? Dlouhé vteřiny zadržovala dech.

Zdálo se to jako celá věčnost, než znovu promluvil. „Žádosti se vyhovuje.“

Dlouze a s úlevou vydechla.

„A teď ta druhá záležitost.“ Když slyšela, jak střízlivým tónem soudce pokračuje, úsměv jí zamrzl na rtech. „Žádost o změnu jména.“ Zvedl ze stolu notářsky ověřenou

listinu. „Žádáte o změnu příjmení z Nina Esperanzová na Nina Guerrerová. Z podání vyplývá, že chcete nosit jméno, které si sama vyberete, spíše než to, které vám bylo přiřčeno. Mohla jste to udělat, až vám bude osmnáct. Nač ten spěch?“

Withers se znovu ozval. „Ctihodnosti, moje klientka v současnosti používá příjmení, které jí dala její původní sociální pracovnice, když už to vypadalo, že adoptce bude,“ – omluvně se na ni podíval – „nepravděpodobná.“

Sklouzla pohledem na vlastní ruce sepjaté v klíně. Jako malá holka nepatřila mezi plavovlasá děvčátka s neposednými kudrnami a jasně modrýma očima. Neměla porcelánovou pleť ani růžová líčka. Sociální pracovnice o ní nikdy neřekly, že je *rozkošná* nebo *stydlivá*. Spíš slychala výrazy jako *tvrdohlavá* a *problematická*. Tehdy tomu tak docela nerozuměla, ale bylo jí jasné, že tato slova – spolu s temnými vlasy, hnědýma očima a snědou pleť – ji odlišují od ostatních. Od těch, které si odvezou adoptivní rodiče.

Withers se rychle pokusil zaplnit rozpačité ticho. „Nemohla tuto volbu nijak ovlivnit a je přesvědčena, že okamžik zplnomocnění, kdy přestane být v poručnictví státu Virginie, je vhodnou příležitostí vybrat si příjmení lépe odpovídající její nové cestě.“

Soudce tázavě nadzdvihl huňaté obočí. „Jaké cestě?“

Zdvihla hlavu a pohlédla mu do očí. „Umíte španělsky, pane?“

„Ne, to neumím.“

Zhluboka se nadechla. Nenapadalo ji lepší řešení než jít s pravdou ven. „Vyhledala jsem svou úplně první sociální pracovnici z doby, kdy jsem se před sedmnácti lety dostala do systému.“

Soudcova tvář potemněla. „Jsem si vědom těch... okolností.“

Okolnosti. Klinicky chladný pojem, jímž se snažili chránit její city. Soudce si pravděpodobně myslel, že je vůči ní ohleduplný, ale bylo úplně jedno, jak tomu říkal.

Jako měsíční miminko ji hodili do popelnice.

Nina polkla, aby se zbavila knedlíku v krku, a pokračovala. „Jmenuje se Myrna Gonzalesová. Řekla mi, že jsem se původně jmenovala Baby Jane Doe. Mně chtěla dát aspoň etnický adekvátní jméno, a tak mě pojmenovala Nina, protože španělsky *niña* znamená ‚dívka‘, a *esperanza*, protože to ve španělštině znamená ‚naděje‘. Doufala, že budu jedním z těch dětí, co se dočkají šťastného konce. Že mě adoptuje milující rodina.“ Hrdlo se jí znovu sevřelo. Tohle se jen tak spolknout nedalo. „Bohužel jsem se šťastného konce nedočkala.“

„Ne,“ přisvědčil soudce McIntyre. „Bohužel ne.“

Nepokoušel se ji přesvědčovat, že bude líp, a za to mu byla vděčná.

„Ale proč Guerrerová?“ zeptal se po chvílce ticha.

„*Guerrero* znamená španělsky ‚válečník‘ nebo ‚bojovník‘. Takže *guerrera*, s ženskou koncovkou, znamená...“

„Bojovnice,“ dovtípil se soudce.

Nina krátce přikývla. „Už se nechci spoléhat na nějakou naději,“ řekla tiše, ale dost zřetelně, aby jí rozuměl. „Odteď chci bojovat.“

Kapitola druhá

současnost

park u jezera Accotink, Springfield, Virginie

Ryan Schaeffer se snažil zbavit nervozity. Věděl, že se musí soustředit. Na tuhle chvíli se dlouho a pečlivě připravoval. Paprsky odpoledního slunce místy pronikaly hustým příkrovem větví a tvořily na pěšině zářící ostrůvky obklopené mořem stínu. Křoviska rozvlnil závan vlažného větru provoněného azalkami a na pár vteřin překryl pach jeho upoceného nejlepšího přítele.

Zippo vystrčil hlavu nad křoví a rozhlédl se, jestli už se blíží. „Támhle je!“ sykl s dalekohledem přitisknutým na očích a zaostřil na pěšinu vinoucí se podél břehů jezera Accotink. „Už ji vidím, má na sobě svítivě modrý tílko.“

„Ukaž, podívám se.“ Ryan vyškulil Zippovi dalekohled z rukou a vysloužil si za to pár neslušných slov. „No jo,“ ušklíbl se a zaostřil do dálí. „Je to kus, co?“

Elastický běžecký dres, který dokonale kopíroval křivky jejího těla, nenechával sebemenší prostor pro pochyby: Běžkyně s krátkými tmavými vlasy byla opravdu sexy. Chvilí pozoroval její pravidelné tempo. Každou vteřinou se blížila k jejich úkrytu. Srdce se mu rozbušilo jako o závod.

„A je malá,“ poznamenal Zippo. „Ta nebude mít víc než padesát kilo. Na co se taková holčička zmůže?“ Dloubl

Ryana loktem do žeber a tlumeně se zasmál. „To pro tebe bude brnkačka, kámo.“

Ryan, student čtvrtého ročníku na Východospringfieldské střední, už o hlavu přerostl svého otce a po čtyřech letech tréninku amerického fotbalu dobře věděl, jak běžícího protivníka dostat k zemi. Zippo měl pravdu – tuhle ženskou složí a ani se u toho nezapotí. Každý den po tréninku chodili sem do parku a vyhlíželi. Dneska konečně narazili na ideální... jak jí to Zippo říkal? Kořist. Oni byli lovci, ona jejich kořist.

Podíval se na Zippa. „Ne že z toho vycouváš, jasný?“

Zippo se rukou chytil za rozkrok. „Mám nabito a odjištěno.“

Ryan přikývl. „Připravenej?“

Zippo vytáhl mobil s předplacenou kartou, který koupil před týdnem. „Jasně!“

Dohodli se, že Ryan půjde první a Zippo bude všechno natáčet a živě streamovat na internetu. Přísahal, že je podle toho policie nikdy nemůže vystopovat. Ryan oběma sehnal lyžařské kukly, aby se mohli vystřídat, až s ní bude hotový.

Ryan mu ukázal zdvižený palec. Tohle bude jízda! Znovu se zahleděl do dalekohledu. „Máme ji tady asi za půl minuty. Radši už se připrav.“

Přetáhli si přes hlavy pletené kukly. Zippo se přikrčil a prostrčil telefon mezerou v křoví.

Ryan se sklonil za nejhustší křovinou a jednou rukou se zapřel o zem. Takhle ho neuvidí, dokud neproběhne kolem – a pak už bude pozdě. Sledoval ji, jak se blíží. Vybrali si místo u konce běžecké trati, protože usoudili, že než doběhne až sem, bude unavená. Ale co na tom záleží? Je droboučká. Zblízka si všiml, jak veliké jsou její hnědé oči ve srovnání se štíhlým obličejem, do kterého jsou zasazené. A on se postará, aby je vykulila ještě víc.

Celé tělo se mu třáslο vzrušením z toho, co se bude dít, ale soustředil se a vyčkával.

V okamžiku, kdy proběhla kolem něj, vystřelil za ní a celou svou vahou jí vrazil ramenem do zad.

Žena padla na břicho do trávy vedle pěšiny. Vyrázil jí dech, ale tušil, že za pár vteřin se vzpomatuje dost na to, aby začala křičet.

To jí ovšem nehodlal dovolit.

Zvedl se a znovu se na ni vrhl ve snaze zalehnout ji celou svou vahou, ale než na ní přistál, stačila se přetočit na záda. Cítil, jak s dopadem prudce vydechla, a věděl, že získal dalších pár vteřin ticha.

Jenomže potom se začala bránit. Jedna její ruka vystřelila vzhůru a otevřenou dlaní ho tvrdě zasáhla do nosu. Zaúpěl a odrazil ji stranou. Zatímco se pokoušel chytit ji za zápěstí a přitisknout jí ruce k zemi, pokrčila koleno a nakopla ho do rozkroku. Zaťal zuby a pocítil nutkání odvalit se z ní stranou a zkroutit se do klubíčka.

V tu chvíli mu došlo, že jestli tuhle situaci rychle nedostane pod kontrolu, ta padesátikilová čubka mu dá na frak. Zalehl jí nohy a znovu se pokusil chytit její ruce. Byly tak útlé, že by je snadno dokázal udržet jednou rukou. Jednu už měl a chňapal po té druhé, když najednou ucítil palčivou bolest kousek pod uchem.

Najednou nedokázal ani myslet, protože ta bolest byla děsivější než všechno, co kdy zažil. Zachvátila celé jeho tělo a dočista ho paralyzovala.

Kde je sakra Zippo, pomyslel si v té maličké části mozku, která ho ještě poslouchala. Teď už mu bylo jasné, že jestli má přemoci tu ženu, jež je proti němu sotva poloviční, bude potřebovat pomoc. Do čeho se to sakra pustil? Risknul letmý pohled do strany – a zahlédl Zippovo třepotající se šedé tričko, jak upaluje pryč. Umínil si, že z toho sraba při nejbližší příležitosti vymlátí duši. Bolest

pod uchem maličko zeslábla a on si uvědomil, že žena pod ním mluví.

Ty velké hnědé oči teď byly stažené do úzkých štěrbin. „Jak se jmenuješ?!“

Intenzivní bolest mu nedovolovala soustředit se na nic jiného než na ty nejjednodušší myšlenky. Když otevřel ústa, vypravil ze sebe to jediné, na co se zmohl: „To bolí!“

„Vážně?“ Zatlačila ještě pevněji, až se mu před očima udělaly mžítiky. „Tak to mě fakt mrzí. Ale měla bych radu. Neskákej na ženský v parku.“

Ryan se už nezmohl na žádný odpor. „Já přece... To byla jenom legrace. Nemyslel jsem to... vážně.“

„Nech si to,“ sykla na něj. „Jsi zatčen.“

Ta slova mu ještě chvíli zněla v uších a jeho kdysi zářivá budoucnost se za jejich zvuku pomalu propadala do temnoty. Ještě před pěti minutami bylo úplně jasné, že po střední půjde díky sportovnímu stipendiu na univerzitu. Teď to vypadalo, že kondici si bude udržovat leda ve vězeňské posilovně.

Oči mu zalévaly slzy, ale povedlo se mu zaostřit na její ledově klidnou tvář. „Po... policie?“

„Zvláštní agentka Nina Guerrerová,“ zašeptala. „FBI.“

Kapitola třetí

další den

terénní kancelář FBI, Washington, D.C.

Nina seděla na krajíčku tvrdé vinylové židle v čekárně před kanceláří řídicího zvláštního agenta Toma Ingersolla. Byl tam už dobrou půl hodinu zavřený s jejím přímým nadřízeným, vedoucím zvláštním agentem Alexem Connerem.

Když se ráno hlásila na vrátnici, čekal tam na ni od Connera vzkaz, aby šla rovnou do kanceláře řídicího. Za dva roky služby u Washingtonské kanceláře to bylo poprvé, co měla jít k Ingersollovi na kobereček. A protože měla podezření, že to nějak souvisí s jejím včerejším mimopracovním zákrokem v parku, kam si šla normálně zaběhat, přehrávala si v duchu už nejmíň posté, jak se to všechno seběhlo, a marně přemýšlela, jestli něco neudělala špatně.

Zlehka si sáhla do podpaží a zamrkala bolestí. Že by jí ten hňup zlomil žebro, když ji zalehl? Z toho, jak na ni dopadl celou vahou, ji doteď bolelo celé tělo. Místní policie povolala na místo i záchranku, ale Nina zdravotníky statečně odmítla, ať se postarají o útočníka, který to rozhodně potřeboval víc. Odmítla odjet do nemocnice na vyšetření a místo toho zůstala až do večera na policejní stanici ve Fairfaxu, kde dříve sama sloužila, a sepisovala

s bývalými kolegy protokol o tom, co se v parku stalo. Ted si říkala, jestli přece jen neměla zajet aspoň na rentgen.

Conner otevřel dveře a zpražil ji pohledem. „Můžete dovnitř.“

Vstala a se sebevědomým výrazem vešla do kanceláře. Tam krátce pozdravila Ingersolla a posadila se do jednoho ze dvou křesel před jeho psacím stolem.

„Dělal jsem si o vás starosti, když jsem slyšel, co se vám večera přihodilo,“ začal Ingersoll. „Jsem rád, že jste v pořádku.“

„Ano, pane. Děkuju.“

Conner se posadil vedle ní. „Podle policejního hlášení jste proti útočníkovi použila taktické pero.“

Agentům je dovoleno nosit zbraň i mimo službu, dokonce se to oficiálně doporučuje, ale skloubit tohle doporučení s běháním je trochu problém. Nina věděla, že nemůže běhat po parku s pistolí v ruce, protože by na ni hned někdo zavolal policii, a v elastickém oblečku opravdu neměla kam ji schovat. Proto si s sebou brávala maličké zařízení, které mohla snadno ukrýt v dlani.

Vytáhla pero z vnitřní kapsy saka a ukázala ho oběma mužům. „Vždycky si беру něco na obranu, když si jdu zaběhat.“

Conner vzal nástroj do ruky, pootočil část válcovitého těla a na konci se vysunul psací hrot. „Uznávám, že samotná... osoba v hustě zalesněném parku by měla přijmout přiměřená preventivní opatření.“

Bylo jí jasné, že Conner měl na jazyku samotná žena, ale na poslední chvíli se zarazil.

Ingersoll si od něj pero převzal a chvíli si je prohlížel. „Tohle není standardní výstroj.“

„Nosila jsem ho, když jsem u policie chodila na pěší hlídku, ještě než jsem nastoupila k FBI. Tím karbidovým hrotem na druhém konci jsem jednou rozbila okénko u auta.“ Pokrčila rameny. „Šikovní věc.“

Černý váleček z hliníkové slitiny vypadal jako obyčejná propiska, jen o maličko silnější. Ovšem ve zkušených rukou se mohl proměnit ve smrtící zbraň.

„Podle toho hlášení jste proti útočníkovi použila techniku mandibulárního úhlu,“ pokračoval Ingersoll a pero jí vrátil.

Už v kurzu sebeobranu se naučila využívat chvat, který působí obrovskou bolest, aniž by protivníkovi přivodil zranění. Přitiskla hrot pera přesně na tlakový bod kousek za okrajem dolní čelisti, kudy procházela jedna větev trojklanného nervu, a ochromila útočníka bolestí, která mu rázem zachvátila celé tělo. Pak už mu dávala jen stručné povely – jeho mozek byl tak přetížený poplašnými zprávami z nervového systému, že by ničemu složitějšímu neporozuměl. Když začal spolupracovat, nasadila další jednoduchý chvat, kterým ho znehybnila, zatímco náhodný kolemjdoucí přivolal policii. Její mobil totiž ten útok nepřežil.

Ingersoll zvedl ze stolu složku a znenadání změnil téma. „Tohle je kopie toho hlášení, jak ho zaprotokolovalo policejní oddělení ve Fairfaxu,“ řekl a otevřel zprávu. „Viděla jste, jak se o tom vyjadřují média?“

Přelétla pohledem z Ingersolla na Connera a zase zpátky. „Při tom přepadení se mi rozbil mobil a dneska ráno jsem se na televizi nedívala. Co se děje?“

Ingersoll se zahleděl do dokumentu. „Když vás Ryan Schaeffer napadl, nebyl sám.“

„Podle místní policie měl komplice,“ přikývla. „Schaeffer ho udal a později ho také zatkli.“

Ingersoll obrátil několik stránek zprávy. „Víte taky o tom, že ten komplic celý incident vysílal živě na internet, dokud neutekl?“

Cítila, jak jí klesá čelist. „Ne.“

Ingersoll zvedl koutky úst, ale zbytek jeho tváře měl k úsměvu daleko. „Jak by řekla moje dcera, jste trendy.“

Nina měla podobný pocit, jako kdyby přišla do divadla v půlce představení a snažila se pochopit, o co tam vlastně jde. „Počkat. Cože?“

Teď se ozval Conner. „Někdo to video sestříhal a dal k němu soundtrack z Wonder Woman.“ Zamyšleně pokýval hlavou. „Takže je teď přímo virální.“

„Vy jste ho neviděla?“ zeptal se Ingersoll a zněl upřímně překvapeně.

„Hned ráno jste si mě předvolali sem,“ hájila se Nina a rozložila ruce. „Neměla jsem čas sehnat si nový mobil ani se v kanceláři podívat na internet.“

„Ten chlap, co k tomu videu přidával soundtrack, zároveň spustil soutěž, kdo dokáže identifikovat ženu v záběru,“ řekl Ingersoll. „Vydrželo to až do dnešního rána, než se někdo trefil. Od té chvíle je tiskové oddělení zavalené žádostmi novinářů o komentář od samotného ředitele.“

Nina cítila, jak se jí točí hlava. Ředitel FBI měl pod sebou nějakých osmatřicet tisíc federálních zaměstnanců a teď ho novináři naháněli kvůli ní. „Matko boží.“

„Proto jsme vás ale nepozvali,“ pokračoval Ingersoll.

Nevěřicně se na něj zahleděla, jako by si sama nedokázala představit, co dalšího by se mohlo stát.

„Jakýsi vrah zanechal včera večer vzkaz přímo na místě činu, v boční uličce za ulicí M. Máme důvod se domnívat, že je adresován vám.“

Nina cítila, jak jí po zádech běhá mráz. „Na jakém místě činu?“

Ingersoll umlčel její dotaz zdviženou rukou. „Nejprve bych si chtěl ověřit několik věcí,“ řekl a nadzdvihl obočí. „Je pravda, že jste si před deseti lety nechala úředně změnit příjmení z Nina Esperanzová na Nina Guerrerová?“

Vír myšlenek v její hlavě se obrátil novým směrem. „Byla to součást mé žádosti o přiznání plnoletosti. Bylo mi sedmnáct.“

Ingersoll a Conner si vyměnili významné pohledy. Patrně jim právě potvrdila nějakou jejich domněnku. Cítila se příšerně bezmocná, neklidně přelétala pohledem z jednoho na druhého a zdviženým obočím se jim snažila naznačit, že už by jí taky mohli prozradit, o co vlastně jde.

„Uvědomuju si, že to je výsostně osobní věc,“ prohlásil Ingersoll, „ale přímo to souvisí s tím, o čem se budeme bavit.“

„Záznamy soudu pro mladistvé nejsou přístupné,“ dodal Conner. „Požádali jsme o soudní příkaz, ale raději bychom celý ten příběh slyšeli přímo od vás. Bylo to tak, že jste požádala soud o přiznání plnoletosti poté, co jste utekla z pěstounské péče?“

„Ano,“ řekla a olízla si suché rty.

„Stalo se to po tom, co jste byla... unesena?“ Ingersoll se jí raději nedíval do očí.

Což znamenalo, že o tom ví. Nina bezmocně zařala ruce v pěst. Oba věděli, co se jí stalo.

„Bylo mi tehdy šestnáct.“ Snažila se mluvit naprosto nevzrušeným hlasem, bez emocí, protože jediné tak se mohla v duchu vracet k těm nejhrůznějším vzpomínkám. „Tehdy jsem utekla z dětského domova a žila jsem na ulici. Uprostřed noci kolem mě projel chlap v dodávce. Najednou zastavil a... vtáhl mě dovnitř. Svázal mě v nákladovém prostoru a jel dál.“

Neříkala jim, co následovalo. Nevyslovené podrobnosti o hodinách strávených s únoscem zůstaly viset ve vzduchu mezi nimi.

„Ráno se mi podařilo utéct,“ zkrátila svůj příběh na minimum a plynule přešla k otázkám. „Proč se mě na to ptáte zrovna teď?“

„Včera v noci v Georgetownu zavraždili šestnáctiletou dívku,“ řekl Ingersoll tichým hlasem. „Utekla od pěstou-

nů.“ Poslední větu zašeptal tak, že skoro nebyla slyšet. „Její tělo se našlo v kontejneru.“

Conner chvílku mlčel a pak se chopil slova. „Ten případ vyšetřuje metropolitní policie. Jejich technici našli v ústech té mrtvé vzkaz zabalený do plastového sáčku.“

Nina si tu scénu představila a bolest, kterou v sobě dlouhá léta dusila, se málem vydrala na povrch. Zbytečný konec mladého života. Stvůra, která obchází po ulicích a vyhlíží svou další oběť.

Ingersoll vytáhl ze složky jeden list. „Byla to zpráva vytištěná na standardním kancelářském papíru.“ Vytáhl z kapsy košile brýle na čtení, mávnutím ruky je otevřel a usadil si je na nose. Zadíval se na list a odkašlal si.

Nina cítila, jak jí buší srdce. Její šéf přečetl vrahův vzkaz.

„Po letech hledání se zdálo, že jsem Naději už navždy ztratil. Ale dneškem se všechno mění. Stala se z ní velká Bojovnice. Ovšem pro mě bude vždycky tou, která mi utekla.“

Ingersoll vzhledl a jejich pohledy se konečně setkaly. „Pak jsou tam tři volné řádky a zbytek velkými písmeny.“

Zatajila dech a čekala, až Ingersoll dočte do konce.

„Podruhé se jí to nepovede.“

Kapitola čtvrtá

Nina otupěle vzala do ruky list, který jí Ingersoll podal. Papír se jí lehce chvěl v ruce, když očima přelétala po řádcích, o kterých věděla, že jsou určené jí.

Okamžitě se přenesla zpátky do minulosti, do té dusivé tmy vzadu v dodávce, kde bezmocně ležela s ústy přelepenými lepicí páskou, která potlačovala její zoufalý křik o pomoc.

Bylo jí jasné, že ji oba nadřízení bedlivě sledují, a tak se snažila ty hrozné myšlenky vytěsnit a vypravila ze sebe jedinou otázku, na které záleželo.

„Chytli ho včera v noci?“

„Ne, nezadrželi žádného podezřelého,“ řekl Conner. „A nemají ani žádné stopy.“

Tohoto okamžiku se děsila celé roky. Roky se snažila sebe samu přesvědčit, že ten netvor je po smrti, ale teď už si nemohla nic nalhávat. Pronikl z jejích nočních můr zpátky do skutečného života.

Ještě se jí trochu chvěl hlas, když se Ingersolla zeptala: „Jak jste přišel na to, že se ten vzkaz týká mě? Není tam žádné jméno. Aspoň ne přesně.“

„Vaše jméno nám poslala SBA3.“

Nina zadržela dech a snažila se tu informaci nějak zpracovat. Sekce behaviorální analýzy představuje to nejlepší z kriminálních psychologů FBI. Lovce mozků. A SBA3 je sekce zaměřená na kriminalitu týkající se mládeže.

„Jeden ze zvláštních agentů, který tam pracuje, má už z minulosti... jistě informace o vašem případě,“ řekl Ingersoll a bylo na něm znát, jak opatrně volí slova.

„Jak by si tohle někdo dokázal dát dohromady?“ podivila se a přitom přemýšlela, o kterém agentovi je asi řeč. „Je to jedenáct let starý nevyřešený případ únosu.“ Stalo se to rok před tím, než požádala o zplnoletnění.

Ingersoll se zadíval z okna a rukou se podrbal v týle. „Je to Jeff Wade.“

Nina na okamžik zavřela oči a pokoušela se z mysli vypudit obrazy, které ji zaplavily. Zvláštní agent doktor Jeffrey Wade. Doufala, že tohle jméno už nikdy neuslyší. „Já myslela, že ten už v SBA dávno nedělá.“

Wade byl přeložen na výcvikovou akademii poté, co zpackal jeden psychologický profil tak vážně, že kvůli tomu zemřela dívka – aspoň tak to stálo v žalobě, kterou proti němu tehdy podala rodina Chandry Brownové. Chandra ohlásila na místní policii, že ji nějaký muž pronásleduje. Policie předala informaci FBI, protože okolnosti nápadně připomínaly nevyřešený případ vraždy, jež se udála o několik měsíců dříve v sousedním policejním okrsku; šlo o případ, na němž Wade pracoval v rámci celé série vražd mladistvých dívek. Wade tehdy Chandřinu stížnost prověřil, usoudil, že s jeho případem nemá žádnou souvislost, a poslal ho zpátky na místní policii. O čtyřiaadvacet hodin později byla Chandra mrtvá a její vraždu se následně podařilo spojit s těmi, na nichž Wade pracoval.

Protože se Wade dříve proslavil jako přední odborník FBI na sestavování psychologických profilů pachatelů, bylo

jeho selhání pro úřad učiněnou katastrofou. Chandřina rodina opakovaně vystupovala v televizi – vždy v doprovodu právníka – a vinu za její smrt zcela jasně přisuzovala kriminalistům, kteří pochybili. Wade své rozpracované případy předal kolegům, vzal si neplacené volno a zažádal, aby byl po svém návratu přidělen na nějaké jiné oddělení. Začaly kolovat zvěsti, že legendárnímu doktoru Wadeovi po dvou desítkách let pronásledování zločinců nakonec přeskočilo. Ale očividně to byly jen zvěsti, protože teď byl zpátky.

„To převelení na akademii bylo jen na šest měsíců,“ řekl Conner.

Ingersoll se na chvíli odmlčel, jako by také vzpomínal na Wadeův velmi medializovaný pád, a pak se znovu zaměřil na aktuální případ. „S ohledem na bizarní znění toho vzkazu zadalo oddělení vražd metropolitní policie veškeré informace do ViCAPu. Chtěli zjistit, jestli nějaká jiná agentura nenarazila na něco podobného. A tak se to doneslo až k Wadeovi.“

„Který stejně jako všichni ostatní z FBI viděl to virální video, takže si na vás okamžitě vzpomněl,“ dodal zvláštní agent Conner.

Jistěže Wadeovi musely všechny dílky okamžitě zapadnout do sebe. Její případ znal naprosto dokonale. Vždyť jí ten muž málem zabránil stát se agentkou FBI – a to jen kvůli tomu, co věděl o její minulosti.

Pokud věděla, nikdo z nově přihlášených zájemců neprošel tak důkladným prověřovacím procesem jako ona. Poté co na polygrafu narazili na možný podvod u otázky ohledně její minulosti, zakročila výkonná zástupkyně ředitele Shawna Jacksonová a povolala dr. Wadea, aby vypracoval posudek. Jacksonová patřila k oné hrstce lidí, kteří se zodpovídali přímo řediteli FBI. Takhle vysoce postavení agenti obvykle do prověřování nových uchazečů

nezasahovali, ale Shawna měla na výsledku osobní zájem, protože Ninu do FBI sama naverbovala.

Wade si prostudoval záznam z polygrafu a její osobní záznamy a pak si Ninu pozval na pohovor, během kterého se zajímal hlavně o to, proč žádala soud o přiznání plnoletosti a co pro ni znamenala změna příjmení. Nedal pokoj, dokud se mu nepodařilo rozbít její pečlivě vybudované bariéry.

Donutil ji znovu prožít výprasky od starších dětí v dětských domovech, kde pro svou útlou postavu budila zdánlivě snadné kořisti. Donutil ji do nejmenších podrobností vyličit tu noc, kdy byla unesena, a rozptýlit mlhu zapomnění, která už dokázala ty nejhroznější detaily zahalit. Celou dobu ji klidně pozoroval a nevzrušeně si dělal poznámky, i když mu se slzami v očích líčila, jak se žhnoucí konec cigarety dotknul její kůže.

Když mu mezi návaly pláče rozechvělým hlasem líčila, co si tehdy prožila, mlčky poslouchal, nedal na sobě vůbec nic znát, jenom ji posuzoval. Vzhledem k tomu, že měl za úkol vyhodnotit, jestli se při pohovoru na polygrafu snažila něco zatajit, měla pocit, že jen čeká, až se sesype. Až se rozpláče nebo na něj začne hystericky ječet. Nahlédl do její duše a zkoumal její nejniternější tajemství.

Nakonec prohlásil, že se podle něj na polygrafu nepokoušela lhát, že citlivý detektor pouze zaznamenal její snahu potlačovat ve vzpomínkách detaily traumatického zážitku. V její minulosti se nacházely temné skvrny, které z ní v jeho očích činily riziko, časovanou bombu, která za příhodných okolností zákonitě musí vybuchnout. Teprve po osobní intervenci zástupkyně Jacksonové bylo rozhodnuto, že Nina může nastoupit na akademii. A Nina tam na sobě od prvního dne pracovala víc než všichni ostatní, jen aby dokázala, že se dr. Jeffrey Wade už podruhé ve své kariéře zmýlil. A že to je pokrytecký idiot.

„Přidělili jsme vás přímo k Wadeovi,“ řekl Ingersoll.

Najednou pocítila téměř neodolatelné nutkání vstát, odejít z jeho kanceláře, vrátit se domů do postele a doufat, že to všechno je jenom zlý sen, ze kterého se probudí.

„A chovejte se nenápadně,“ dodal Conner. „Tak nenápadně, aby vás raději vůbec nebylo vidět. Wade přijel z Quantica do Georgetownu; asi před půl hodinou dorazil na místo činu. Určitě ho tam ještě zastihnete.“

Chtěli po ní, aby spolupracovala s mužem, který se kdysi s klidem patologa bezcitně vrtal v její minulosti a dospěl k závěru, že by se z ní nikdy neměla stát agentka FBI. Měla sto chutí odmítnout. Věděla, že by se jí nikdo nedivil.

Donutila se ale nasadit nevzrušený výraz. Nehodlala dát svým nadřízeným najevo, kolik sil ji ten úkol bude stát. „Vezmu si služební auto a zajedu tam.“

Kapitola pátá

U policejního zátarasu ukázala svůj průkaz strážníkovi. Ten ho jen letmo přelétl pohledem a konstatoval: „Jdete pozdě, večírek už pomalu končí.“

Na místě činu se pracovalo už od rozbřesku, takže z něj nic moc nezbývalo.

„Tak jim ho jdu rozpustit.“ Protáhla se pod žlutou páskou, jíž boční uličku provizorně přehradili.

U chodníku parkovala jedna z dodávek forenzních techniků metropolitní policie a hned za ní stál posprejovaný kontejner na odpadky. Nina zamířila k hloučku mužů stojících za metr a půl vysokou přenosnou zástěnou. Někteří z nich na sobě měli policejní uniformy, jiní bílé jednorázové overaly a ti ostatní obleky, košile a kravaty.

Najít mezi nimi zvláštního agenta Wadea nebylo složité. Na zádech tmavomodré nepromokavé bundy mu zářila jasně žlutá písmena FBI. Když se k ní otočil, zahlédla v jeho ocelově šedých očích prázdnotu člověka, který už viděl víc, než chtěl. Upřeně se na ni zadíval, jako by ji v duchu posuzoval – zrovna jako při jejich posledním setkání před dvěma roky.

Došla až k němu a podala mu ruku. Věděla, že vyšetřování případu řídí on, ale nehodlala dopustit, aby řídil i její chování. „Dobré ráno, pane doktore.“

Měla pocit, že většina lidí, kteří obětovali spoustu času a úsilí, aby získali akademický titul, se jím ráda nechává oslovovat.

„Říkejte mi Wade,“ řekl tónem, jenž přesně odpovídal jeho zasmušilému výrazu.

Pevně jí sevřel dlaň a Ninu překvapilo, jak mozolnaté má prsty. Všimla si, že se chce nechat oslovovat příjmením, aby si zachoval určitý profesionální odstup. To jí vyhovovalo.

„Guerrerová,“ představila se.

Kývl hlavou směrem k muži po jeho levici. „Detektiv Mike Stanton z mordparty metropolitní policie.“

Stanton jí krátce mávnul na pozdrav.

Wade najednou ztišil hlas tak, že skoro šeptal. „Kdyby vám to tu začalo být nepříjemné, očekávám, že se ozve-
te.“

Zadívala se mu přímo do očí a zalhala: „Jistě.“ Nepříjemně jí bylo už před tím, než sem dorazila.

„Není třeba tu chodit po špičkách,“ pokračoval Wade tónem zkušeného detektiva. „Místo činu už pošlapal, kdo mohl. Jestli vás napadne něco, co by mohlo s případem souviset, ven s tím!“

Otočila se k zástěně, spíš aby uhnula jeho pronikavému pohledu, než aby si prohlédla místo činu. „Jdu na to.“

Sotva se pohnula, cestu jí zastoupil detektiv Stanton. „Než se podíváte na tělo, můžete mi popsat vozidlo, které použil...“ Rozpačitě si přešlápl, než dodal: „... ve vašem případě?“

Byla to logická otázka. Člověk, který si speciálně upravil dodávku za účelem únosu a mučení obětí, ji mohl používat celé roky.

„Modrý Ford Econoline.“ Když se na ni detektiv tázavě podíval, dodala: „Značku a model jsme zjistili podle fotek, které mi po tom incidentu ukazovali na policii.“

Po tom incidentu. Záměrně o tom mluvila, jako by nešlo o nic závažného.

Policista krátce přikývl. „Ještě něco?“

„To auto bylo zvenčí úplně obyčejné. Nebylo na něm nic nápadného.“ Pak polkla, protože už zase cítila, jak se jí svírá hrdlo. „Zevnitř to byla prázdná skořápka, dokonce i obložení vytrhal. Na podlahu dal černý vinyl, ruce mi zezadu svázel lepicí páskou, kotníky taky.“

Wade a Stanton zarytě mlčeli. Po chvíli si uvědomila, že čekají, až bude pokračovat.

„Vzadu měla ta dodávka malá kulatá okénka.“ Dlaněmi naznačila kruh veliký přibližně jako jídelní talíř. „Zastříkal je černým sprejem.“

Stanton chtěl vědět víc. „Jak se nákladový prostor otevíral?“

„Dvoukřídlé dveře. Když mě tam zavíral, zabouchl nejdřív ty po své levé ruce, pak ty pravé.“

„Tohle ale ve spise nebylo,“ poznamenal Wade.

„Tohle a spousta dalších drobných detailů,“ řekla Nina a pokrčila rameny. „Věci, na které se mě nikdo nezeptal nebo si je nezapsal, ale většinou si je vybavuju velice jasně.“

Jedno Wadeovo šedivé obočí se nadzdvihlo. „Většinou?“

Chvilí se upřeně pozorovali. Tohle bylo přesně to, kvůli čemu se málem nedostala do FBI. Odmítala se omlouvat. „Jsou věci, které si nepamatuju. Nebo jsem nikdy nestála o to si na ně vzpomenout.“

Pak se obrátila na Stanton a pokračovala s popisem dodávky. „Motor běžel klidně. Nestřílel, nerachotil, nic, co by vzbuzovalo pozornost.“ Lovila v hlubinách své paměti a vytahovala z ní další střípky. „Jel se mnou asi půl hodiny, než jsme zastavili. Mezi kabinou a nákladovým

prostorem byla přepážka, takže když ho chtěl otevřít, musel vystoupit a obejít auto.“

„A co jste tehdy viděla?“ zeptal se Wade.

Zrůdu v lidském těle.

„Vypadalo to, jako by mě zavezl někam do lesa,“ řekla. „Slunce ještě nevyšlo, takže jsem viděla jenom pár stromů ve tmě. Dál nebylo vidět nic.“

Detektiv Stanton vytáhl mobil, otočil se od nich stranou a rychle spustil tlumeným hlasem. Napadlo ji, že žádá dispečink, aby dali do pátrání vozidlo odpovídající jejímu popisu. Nejspíš z toho nic nebude, ale za pokus to stálo.

„Dobrá,“ řekl Wade. „Ohledání místa činu je pomalu hotové. S tělem jsme čekali na vás.“

Protáhl se za zástěnu. Když vykročila za ním, pochopila, proč policie místo činu raději zakryla před nežádoucími pohledy. Dívka měla kolem hlavy rozprostřené dlouhé tmavé vlasy, na jedné straně hlavy spleené zaschlou krví. Ležela na zádech úplně nahá jako obscénní exponát vystavený na špinavém chodníku.

Nina se sklonila a zadívala se do zastřených hnědých očí, které jí pohled bezděčně oplácely. O kousek níž, na horním rtu, poznávala stopy po stržené stříbrné lepicí pásce.

Wade se postavil za ni a stručně shrnul, co zatím zjistil. „Našel ji pomocný číšník z klubu na druhé straně uličky. Po zavíračce, asi ve tři hodiny ráno, vynášel odpadky do kontejneru. Když ji tam viděl, vytáhl ji ven, protože si myslel, že třeba ještě žije. Strhnul jí pásku z pusy, ale pak pochopil, že už jí první pomoc nebude nic platná.“

Detektiv Stanton dotelefonoval a vrátil se k nim. „Vrah jí dal ten vzkaz v malém plastovém sáčku do úst a pak je přelepil páskou. Asi proto, aby jí nevypadl.“

Nina přikývla. Zřejmě s tím vzkazem chtěl mít jistotu. Hlavou jí bleskla hrozivá obava, z níž běhal mráz po zá-

dech. „Už ji vaši technici zkoušeli otočit?“ zeptala se přiškrčeným hlasem.

Stanton se po očku zadíval na Wadea, než odpověděl: „Asi půl hodiny před tím, než jste přijela. Pak jsme ji dali zpátky tak, jak jsme ji našli.“

Snažila se na sobě nenechat nic znát. V duchu porovnávala to, co vidí, s tajuplným vzkazem, který tu vrah nechal pro ni. Musel vědět, že ji FBI přizve k vyšetřování, a pokoušel se s ní komunikovat.

„Po letech hledání se zdálo, že jsem Naději už navždy ztratil,“ zamumlala si tiše a naklonila hlavu, aby se na tělo té dívky podívala z jiného úhlu. „Ale dneškem se všechno mění.“ Odmlčela se a zahleděla se na Wadea. „To znamená, že dneškem znovu získal naději. Ale jakou? V jakém smyslu?“

Tázavě ji pozoroval. „To řekněte vy mně.“

Nehodlal ji poctit svou analýzou situace, nepochybně proto, že chtěl nejprve slyšet její vlastní názor. Nina se k oběma mužům otočila zády a znovu se sklonila. Co ještě té nebohé dívce provedl? Její pozornost upoutal záblesk kovu. Zalapala po dechu.

„Jste v pořádku, Guerrerová?“ zeptal se Wade a jeho hlas zněl najednou ustaraně.

„Ten náhrdelník.“ Víc než ta dvě slova ze sebe nedostala. Ten netvor jí opět dokázal, že ji může připravit o sebeovládání, kdykoli se mu zlíbí.

Přívěsek ve tvaru kosočtverce ležel na chodníku vedle dívčinych slepených vlasů a dlouhý stříbrný řetízek měla omotaný kolem krku. Tentýž řetízek, který na sobě Nina měla tu noc, kdy ji unesl. Prohlížela si plastové korálky, které tvořily pestrobarevný vzor soustředných kosočtverců a potvrzovaly její podezření.

Nehodlala dopustit, aby jí ukápla byt jen jediná slza. „Ten náhrdelník byl můj,“ řekla tiše.

„Jste si jistá?“ zeptal se Stanton.

„Výrobila jsem si ho na výtvarce, když mi bylo patnáct. Je to starověký vzor, říká se mu *ojo de dios*.“ Narovнала se a ukázala na přívěsek. „Boží oko.“

Stanton mávl na jednoho z policejních techniků. „Můžete nafotit ten náhrdelník a poslat mi snímky na mobil?“

Nina se otočila a předstírala, že ji hrozně zajímá chodník na opačné straně těla, aby získala čas a dala se trochu dohromady. Nechtěla se Wadeovi podívat do očí, dokud nebude schopná předstírat vyrovnanost. Bylo to mnohem těžší, než čekala.

„Nechcete vodu?“ nabídl jí Wade. „Mám tu láhev navíc.“

„Díky, jsem v pohodě.“ Další lež. Byla si jistá, že ji Wade prokoukl, ale co na tom. Soustředila se na fakta, která měla přímo před očima, a dospěla k jedinému závěru, jemuž všechno nasvědčovalo. „Snaží se napodobit to, jak mě unesl.“

Stanton se odvrátil od technika a podíval se na ni. „Jak to myslíte?“

Založila si ruce. „Kolik ran jste jí napočítali na zádech?“

„Jak víte, že...“

Wade ho přerušil. „Dvacet sedm.“

Stejný počet jizev její záda hyzdil dodnes. Jak si ten netvor přesně pamatoval, kolik ran dostala? Neměla je od něj, ale když je našel, úplně mu učarovaly. Znovu se rozechvěla při pouhém pomyšlení, jak prstem přejížděl po její páteři a zkoumal okraje těch jizev.

„A tři popáleniny?“ zeptala se.

Wade neodpověděl.

Jeho mlčení bylo něco jako zkouška. Pořád posuzoval její přínos vyšetřování. Zadívala se mu do očí a pokračovala. „Popáleniny od hořící cigarety. Tři body ve tvaru rovnostranného trojúhelníku. Jako to udělal mně.“

Pak se k němu otočila zády a předstírala, že prohledává každou píď chodníku. „Musím se tady ještě rozhlédnout. Třeba tu najdu něco dalšího.“ Sama však vůbec nevnímala, na co se dívá, dokud její pohled nezabloudil ke kontejneru zdobenému pouličním uměním. V levém dolním rohu odřené a místy potlučené nádoby narazila na čtyři řádky čísel a písmen nasprejovaných svítivě modrou barvou. První obsahoval písmena P R O N a G a dvojtečku. Něco ji na tom nápisu upoutalo, jako by ji vábil k sobě. Dřepla si vedle kontejneru a prohlížela si značky zblízka.

Wade si dřepl vedle ní a přitom mu křuplo v kolenou. „Barva vypadá čerstvá.“

„Měl jasně modré latexové rukavice,“ řekla tiše. „Měly přesně takovou barvu.“

Pochybovačně nadzdvihl obočí. „Myslíte, že se s vámi snaží nějak šifrovaně komunikovat?“

„Ten vzkaz a ten náhrdelník by tomu nasvědčovaly. Obojí bylo určené mně osobně.“ Naklonila hlavu na stranu. „Co když ‚PRONG‘ znamená ‚pro N. G.‘? Jako pro Ninu Guerrerovou? Je za tím dvojtečka, což by mohlo znamenat, že ten zbytek je samotná zpráva.“

Oba se sklonili blíž k nápisu. Na druhém řádku stála čísla 14, 1, 4, 5, 10, 5, pod nimi jen dvojice 10, 5 a na posledním řádku 13, 18, 20, 22, 1.

„Všechno ostatní, co nám chtěl říct, pevně spojil s tělem oběti, jako by chtěl mít jistotu, že to najdeme,“ řekl Wade a kývl hlavou ke kontejneru. „Tohle jeho stylu neodpovídá. Kromě té barvy to zapadá mezi ostatní graffiti, které v téhle uličce najdete úplně všude. Kdyby to bylo od něj, proč by riskoval, že to přehlédneme?“

„Upřímně řečeno jsme to přehlédli,“ ozval se Stanton a znovu přivolał jednoho z techniků.

Nina si ani neuvědomila, že se k nim detektiv od policie vrátil. Když teď technikovi říkal, aby ještě jednou

prošel celou uličku a nafotil všechno, co by mohlo být důležité, zdálo se jí, že v jeho hlase slyší stopu zahanbení.

Wade se narovnal. „Sakra,“ zašeptal potichu.

Když vytáhl z kapsy mobil, taky se zvedla a podívala se na něj. „Co se děje?“

Nevšímal si jí a zuřivě bušil do přístroje. Jeho šedé oči chvilkami tékaly k nápisu na kontejneru a pak zase zpátky k displeji. „Parchant jeden.“

Nina už měla sto chutí popadnout ho za límec a zatrást s ním. „Tak co se děje, Wade?“

Konečně jí odpověděl. „Je to jednoduchá substituční šifra. Vlastně ta nejjednodušší. Ale určitě to byl on.“

„A co tam stojí?“

„Naděje je mrtvá.“

„Do háje,“ ulevil si Stanton. „Když jste přijela, agentko Guerrerová, všiml jsem si ještě něčeho, ale raději jsem nic neříkal, protože mi to připadalo přitažené za vlasy.“

„A co?“ zeptala se.

„Podívejte se na ni.“ Stanton ukázal na tělo ležící na zemi. „Docela se vám podobá.“

Nina se postavila nad oběť a pokusila se na ni podívat nestrannýma očima. Byla to malá a štíhlá Hispánka, stejně jako ona. Stanton měl zřejmě pravdu. Původně žádnou podobnost neviděla, protože se dívala na někoho, kdo byl o hodně mladší, úplně cizí a taky mrtvý.

„Ale oběť má dlouhé vlasy,“ namítl Wade. „Kdyby chtěl, aby vypadala jako Guerrerová, byl by ji ostříhal.“

„Ne,“ řekla Nina tiše, „to by neudělal.“ V duchu se probírala vzpomínkami na onu noc. „Když mě unesl, měla jsem ještě dlouhé vlasy – podobně jako ona.“ Nemohla od té ubohé dívky odtrhnout oči. „Právě za vlasy mě tehdy odvedl do té své dodávky.“

Poté co ji tehdy v noci propustili z nemocnice, vrátila se do dětského domova a stála pod sprchou, dokud ne-

došla horká voda. Potom vylezla ven, postavila se před zrcadlo a chvíli se dívala, jak se kapky z jejích mokrých vlasů mísí s krůpějemi slz. Nakonec popadla mokré kadeře, vzala nůžky a začala stříhat jeden pramen za druhým, dokud jí na hlavě nezůstalo jen rozčepýřené vrabčí hnízdo. Od té doby už si vlasy nikdy nenechala narůst do původní délky.

„Možná mu tohle stačilo,“ zauvažoval Stanton nahlas a vytrhl ji ze vzpomínek. „Asi pochopil, že nedostane agentku FBI, a tak místo ní zabil dívku, co se jí podobala. Uzavřel kruh.“

„Fixaci takového typu jsem už viděl,“ řekl Wade a potřásl hlavou. „Tady nejde jenom o samotnou vraždu. Je to jakási posedlost.“ Zadíval se na Ninu a dodal: „Myslím, že tohle je jen začátek.“

Kapitola šestá

bytový komplex Hermosa Vista, Springfield, Virginie

Nina vytáhla zapečené *enchiladas* z trouby. Pohledem zkontrolovala zlatohnědou krustu rozpečeného sýra, který u okrajů ještě bublal, a pak se přes rameno ohlédla na Shawnu Jacksonovou. „Vy jste tam nebyla. Wade mi dával dost jasně najevo, že mě u toho případu nechce. Celou dobu se choval hodně odměřeně. A když jsem si všimla toho nápisu, nechtělo se mu věřit, že by mohl nějak souviset s vraždou, dokud on sám nepřišel na to, že to je šifra.“

„Teď tě bere jen jako zdroj informací. Je na tobě, abys to změnila.“ Shawna seděla u stolku se skleněnou deskou, který se do kuchyně Ninina malinkého bytu sotva vešel.

Byt v nejvyšším poschodí čtyřpatrové budovy v neoficiální hispanšské čtvrti okrsku Springfield–Franconia byl – řečeno ústy realitního makléře – *prostý a útulný*. Podobně jako většina jejích sousedů – uklízečky, kuchaři a zahradníci – se smířila s životem v čtyřicet let starém chátrajícím činžovním domě, protože se odsud dalo rozumně dojždět do hlavního města.

Položila skleněnou zapékací mísu na podložku, aby trochu vychladla. „Upřímně řečeno nechápu, jak jste s ním mohla dennodenně vydržet.“